

Dr.Dođan İSTANBULLUOĞLU'nun anısına...

Dr.A.Alper AKÇAM

GÜLE GÜLE DELİ ÇOCUK!

Güle güle deli çocuk; güle güle! Biz ağlarken gülme sakın; biz yaşarken ölme bir daha... Bu son olsun!

En çocuğumuzdun, en çoğumuzdun, en delimizdin. 68 kuşadı dediler adımıza... Boşver sen benzetenleri de benzetildiklerimizi de... Biz, birbirimizi biliriz. Ne buhranlıydık, ne bunalımlı... Ne esrar dumanı vardı kafamızda, ne kokain saptırması... Biz gibiydik yalnızca. Biz!

Türkülerle sarhoş olmayı, bağlamayla ağlamayı bilirdik... Bir de yürekten gülmeyi, dost için, kardeş için ölmeyi...

Yalnızca inançlıydık, yalnızca çocuktuk, yalnızca deliydik...

Ankara Tıp Fakültesi Morfoloji binasının loş karanlık kantininde, kırık tahta sandalyeler, birinci sigarasının öksürten dumanları ve kalpaklı Mustafa Kemal resimlerinin önünde tanıştık. Mengene gibi sıkıyordu ellerin. Bir bardağın dibinden bakıyordu duru gözlerin.

Bir adım önümüzdeydin hep. Başkaları korkarken sen öne atılır, başkaları ağlarken sen gülerdin.

Ne geçen yıllar törpüleyebildi seni, ne çekilen sıkıntılar. Hep o deli çocuk olarak kaldın belleklerimizde. Hep o yiğit, güleç, korkusuz duruşunla ayrılmadın yanımızdan.

Gün oldu, Etimesgut soğuğunda, çamurunda, karanlık günlerde jipten atlayıp boynumuza sarılan asteğmen oldun, gün oldu telefonun ucundan hastanemizin gereksinimini soran bürokrat Hiç uslanmadın ama hiç! Hep bir çocuk, hep bir deli, hep ölümüne dost oldun. Ne bunaltıcı yazışmalar durdurabilirdi seni, ne aba altından sopa göstermeler, ne parlak teklifler... Yalnızca aklına koyduğunu yaptın, yalnızca doğru bildiğinden gittin.

Ve gün oldu Dođan kardeş; gün oldu, gene umulmadık bir günde, umulmadık bir köşeden çıkıp gülererek boynumuza sarılacakmış gibi, şakalaşmış gibi, bırakıp bizleri geride, ölüm dedikleri bir bilinmeze doğru gittin. Hiç acınmadan, hiç gocunmadan, hiç korkmadan...

Güle güle deli çocuk; güle güle! Biz ağlarken gülme; biz yaşarken ölme bir daha! Bu son olsun.

(Onu uğurladığımız gün, SSK Genel Müdürlüğü önünde konuştuğumuz gibidir!)

A.Alper AKÇAM

HEKİMCE BAKIŞ ÜZERİNE BİR DENEME

Hekimce Bakış'ın geleceği ve içeriği üzerine tartışıyoruz. İzlenecek yayın politikası için ayrı seçenekler, birbiriyle çelişen öneriler geliyor gündeme.

Derginin tabip orası yönetiminden özerk olmasını isteyenler, yarı politik de olsa günümüz sağlık politikasına ilişkin yazılara yer vermemesini dileyenler var. Kimi görüşlere göreyse, hekimce bakış, bilimsel yazıların, araştırmaların yayınlanma olanağı bulduğu bir bilim dergisi olmalıdır. Daha başka öneriler, dilekler olması da olasıdır. Çok ayrı politik inanışlar, ayrı biçimlenmeler ve ayrı yaşam anlayışları taşıyan ikibin'in üzerindeki hekimin de, bu hekimlerden yarısının oyuyla tabip odasının yönetimine gelmiş bir anlayışın da tek tip elbise gibi, üniforma gibi, aynı ses, aynı solukta olması asla beklenemez.

Ancak, Hekimce Bakış üzerine yapılmış, yapılacak tartışmalar, Bursa kentinin sağlık gerçeğini, tabip odasının içinde bulunduğu koşulları iyi değerlendirilerek oluşturulmalıdır. Birkaç oy farkla çağdaş- demokrat çizgideki hekimlerin seçim kazanabildikleri, onlarca yıllık bir nesnel sağlık mücadelesi ve birikimin kıl payı kurtarıldığı bir kentte yaşıyoruz. Televizyonlardan gazetelere, en gerici anlayışların yerleştirildiği okullara varıncaya değin herşeyin ve yaşamı çevreleyen tüm iletişim araçlarının, bilinç karşıtı, tüketim yandaşı bir koşullanmaya hizmet ettiği günümüzde, çağdaş- demokrat hekimlerin söz sahibi olabildikleri bir derginin, insandan, sevgiden yana sürmesi gereken bir mücadeleye ışık tutması gerekmektedir. En genç hekimlerin en gerici eğilimlere kucak açıyorlar ve aramızdan bazıları, Hekimce Bakış'ı tabip odası çalışmalarından soyutlamak, demokrat, katılımcı, çağdaş hekimleri birarada tutan, hekimlere bilinç taşıyan bir içerikten uzaklaştırmak istiyorlar! Yapılmak istenen, tüm insancıl sesleri susturmak isteyen bir kalkışmanın tüm toplum üzerinde egemenliği savladığı bir dönemde, teslim olmak, mücadele saflarını bırakıp kaçmakla aynı

şeydir. Hekimce Bakış'ın demokrasiyi, çağdaşlığı, katılımı savunan hekimlerin yanında olması gerekmektedir. Yaşadığımız koşullarda, tarafsızlığı, yönetim anlayışından özerkliği savunmak, yönetim erkini elinde tutanlara karşı hekimleri yalnız bırakmak demek olacaktır.

İkibinbeşyüz hekimin görev yaptığı Bursa'da, Cumhuriyet gazetesi yalnızca 508 adet satılmaktadır. Gazete politikasıyla anlatmak istediğimiz arasında bir ilgi kurulmasını değil, basın ve medya tekellerinden bağımsız, ilerici, devrimci sayılan bir gazetenin satış adedine dikkat toplanmasını istiyoruz. Sağlık ocaklarında, hastanelerde turbanlı hekimler, hemşireler görev yapıyorlar. Cumhuriyet aydınlığı üzerine çok gölgelerin düştüğü, kamu sağlık kuruluşlarında hekimlerin yozlaşmaya itelendikleri, baskı altında tutuldukları bir kentte yaşıyoruz. Hastanelerde uzman hekimler popülist politikaların poliklinik tutsağı olarak çalıştırılıyorlar. Pratisyen hekimler yeterli sağlık bilinci ve sosyal bilinç taşımamaktadırlar. Hekim yerine, hatta insan yerine konulmamaktadırlar. Tabip Odası, hekim kitlesinin bir yansımasının gereği, yöneticilerin özverilerine karşın tabana, hekimlere ulaşmakta zorlanmaktadır. Yanlış sağlık uygulamalarına, meslekteki olumsuzluklara karşı mücadele edebilecek tek güç olan Tabip Odası'nın yayın organını, yukarda saydığımız koşullardan soyutlamak, onlarca yıllık bir emeği hiçe saymaktır. Altı oyla alınmış seçimi, bir sonrakinde yitirmeyi baştan göze almaktır, aymazlıktır...

Hekimce bakış, güncel konuları işleyen, Bursa sağlık yaşamına demokrat hekim gözüyle bakan, hekimler arasında bir köprü kuran bir yayın organı, bir iletişim aracı, örgütlenme aracı olmalıdır.

Hekimce bakışa daha çok hekimin yazı yazması sağlanmalıdır. Karşı görüşlere de yer verilmelidir belki. Ama eleştirel bir anlayış ve tartışma ortamı içinde... Karışık kafalara aydınlık taşınmalıdır hekimce bakış. Koşullandırılan, küçük vaadlerle örgütlendirilen genç hekimlere ulaşabilmeli, onların mesleki sorunlarına uzanabilmeli, sesleri olabilmelidir.

Bilimse yayınlar olması isteniyorsa, gene tabip odası önderliğinde, uzmanlık dernekleriyle işbirliğiyle yapılabilir. Böyle bir dergi de, ekonomik olanaklar varsa, çıkarılabilir. Ama Bursa Tabip Odası yayın organı hekimce bakışı, oda çalışmalarından ve yönetimin geçmiş yılların emeğini koruma, geliştirme çabasından uzak tutmanın yanlış bir davranış olacağına görülmesi gerekir.

Bursa, tüm diğer büyük kentlerden ayrı özellikler taşıyan bir büyük köydür. Hekim yapısı da benzemez diğer büyük kentlere. Kentimizin özgün koşulları değerlendirilerek, Bursadaki hekimlerin geleceği, Tabip Odası'nın geleceği düşünülerek yaklaşılmalıdır olaya.

Zor kazanılmış yerleri uysalca terketmeyi önerenleri bir kez daha düşünmeye çağırıyoruz.

Daha canlı, daha diri, hekime daha yakın, daha aydınlık, daha çok hekimin katkısını işleyen bir yayın organı olmalıdır Hekimce Bakış... Geleceğe uzanan bir köprü gibi. Bizi birbirimize bağlayan.

Selam olsun sevgiye, selam olsun dostluğa, selam olsun kardeşliğe,

Selam olsun Anadolu'nun en kuzeydoğusundan, başı karlı dağların eteklerinden gelenlere,

Selam olsun iyiyi, güzeli, acıyı, sevgiyi paylaşmayı bilenlere,

Ardahanlıyız. Anadolunun uzak bir köşesindeniz. Tutkunuyuz memleketimizin, tutuklusuyuz yaylamızın, ormanımızın, paylaşma, yardımlaşma sevgimizin. Kardeşiyiz herkesin.

Yaşadık, yaşıyoruz. Bilemeden, öylesine çıkıp geldiğimiz topraklardaki ve yüreklerdeki güzelliğin yeni yeni ayrımına varıyoruz.

Geçmiş bir zamandı. Şöyle bir otuz yıl kadar öncesi. Koca bir dağın karlı yamaçlarında, doğanın kucağında son soluğunu almış, karlar altında yaşamını noktalamış, memleketini en az bizler kadar seven bir yakınımın, Doktor Mecit Doğru'nun anısı geçiyor memleket deyince belleğimden. Onun evindeydik. Çağrısı vardı dostlarına, arkadaşlarına. Ben de oradaydım; genç yeğendim, yeni tıp öğrencisiydim. Konuklar Ankara Tıp Fakültesi'nin öğretim üyeleri idi. Anlı sanlı hocalardı... Ezik büzük oturuyordum bir köşede. Mecit Hoca, küçük bir makinanın ışıklı gözünden karşıdaki beyaz perdeye doğa görüntüleri düşürüyordu. Allı yeşilli çiçekler, başı karlı dağlar, pus basmış yaylalar vardı perdede. Yandaki bir kasetçalardan da kuş sesleri geliyordu. Otuz yıl öncesinin tekniği onu gerektiriyordu. Ses ayrı, görüntü ayrıydı... Perdede inanılmaz güzellikte doğa görüntüleri, kasetçalarda binbir ayrı kuş sesi vardı. İzleyenler heyecan ve tutkuyla perdenin içindeydiler. Olağanüstü bir görüntü ve ses şenliği idi sürüp giden. Dağ, orman, ağaç, çiçek, ot, kuş, bulut, güneş içiyorduk perdeden, kutsal şarkılar dinliyorduk kuşlardan. Mecit Hoca bir yandan makinalarıyla uğraşüyor, bir yandan konuklarına görüntüleriyle ilgili sorular soruyordu,

"Neresi burası?"

Çok emin olunamayan, ikircikli yer adları geliyordu konuklardan. "İsviçre Alpleri, Avusturya Alpleri, La Roche, Zaalfelden, Bavyera, Arden Ormanları..." Şimdi tam anımsayamıyacağım, Avrupanın en çok bilinen en çok beğenilen, doğal güzellikleriyle nam salmış yörelerinin adları geçiyordu. Gülümsüyor; yalnızca gülümsüyordu Mecit Hoca. Yandan ışığın vurduğu yüzünden acılı gülümsemeler dökülüyordu. Gösteri bitene kadar da yanıtlamıyordu olasılıkları. Bitiriyordu görüntüleri, oturduğumuz salonun ışıklarını yakıyor ve unutamiyacağım bir kırgın bakışla dönüyordu konuklarına.

"Görüntülerin tümü de ülkemizden, Türkiyedendir." diyordu. "Kuzeydoğu yaylalarından aldım o görüntüleri..." Şaşkın, hayretler içinde kalıyordu izleyenler. Ülkemize ne denli yabancı olduğumuz, ne denli özentili olduğumuz çıkıyordu ortaya. "Dünyanın en güzel florası, en dengeli doğal yaşamı bizim memleketimizdedir; Kuzeydoğudaki yaylalardadır." diye sürdürüyordu konuşmasını Hoca. Bir doğa tutkunu olduğunu, dünya üzerinde gezmedik yer, çıkmadık dağ bırakmadığını biliyorduk. Konuklardan utananlar, şaşırınlar oluyordu belki; ben biraz abartılı buluyordum Hoca'nın yargılarını... "Dünyanın en güzel yöreleri bizdedir." deyişini, aşırı sevgisinin yol açtığı bir duygusal abartı olarak değerlendiriyordum.

Sonra yıllar, yıllar geçiyordu aradan, olanağım oluyor, ben de gidiyordum dünyaca meşhur, Avrupanın bilinen turistik merkezlerine, doğal güzelliklerine. En başta insanın doğaya olan sevgisini görüyordum, sonra temizliği, bilinçli korumayı, düzenliliği... Biraz insan eli katılmış, esirgenen bir güzellik vardı karşımda. Sonra kendi köyüme, yaylama dönüyor, yurt dışında gördüklerimle oradakileri karşılaştırıyordum. O zaman, ayrımı anlıyordum. Dünyanın hiçbir yerinde, bizim yaylalarda olduğu gibi, bir kenarda durduğunuz zaman, kırk ayrı yaban çiçeği gördüğümü, on ayrı kuş ötüşü duyduğumu anımsamıyordum. Ayrı, apayrı bir doğal güzellik, olağanüstü bir doğal uyum buluyordum kendi yaylalarımda. Duyuları isyan ettiren, sarhoş eden, renk ve ses harmanıydı bizim doğamız. İçinde yaşadığımız güzelliklerin ayrımında olmadığımızı ve Mecit Hoca'nın yerden göğe haklı olduğunu düşünüyordum.

Gördüklerim ve düşündüklerim o kadarla kalmıyordu. Kendi köyümde, kendi yaylamda, bakımsızlığı, bilinçsizliği, üç kuruşluk çıkarların yol açtığı yıkımları da görüyordum.

Yapay olarak oluşturulması olanaksız olan, dünyada, Kanada'nın küçük bir yöresi dışında hemen hiç örneği olmayan "Pyrus Silvestris" adı verilen özel sarıçamlardan oluşmuş seçme, güzelim ormanların nasıl yağmalandığını da görüyordum. Bir şişe rakıya bir çam satılıyor, iktidardaki partinin rozetini takan her kaçakçı elli ayaklık çamlara kesim motoruyla yanaşıyordu. 1992 de, Rio de Jererio'da, sarıçam ormanlarının koruma altına alınmasıyla ilgili uluslararası sözleşmeyi imzalayan, ormanları koruyacağına söz veren yöneticilerimiz, Ankaradan, Ardahan Orman İşletmesi'ne 17.000 ton ağaç kesilmesi için yönerge gönderiyorlardı. Ağaç tüccarları, doğa yıkımcıları kuyruklarını titreterek dolanıyorlardı işletmenin çevresinde... Öfkeleniyordum; ormanlarımızın yağmalanmasını engellemesi için konuşmaya gittiğim işletme müdürünün bana aktardıklarını, otuz yıl önceki olası gelişme raporlarına göre orman kesimi istenildiğini, oysa ormanlarda bunu kaldıracak sıklık ve güç bulunmadığını, orman düşmanlığının arkasında bilinçsiz, çıkarıcı ve aymaz politikaların olduğunu anlatan bir yazı yazıyordum. Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan yazıdan sonra kesimin duracağını, ormanların daha iyi korunacağını falan beklemiyordum ama gerçekleri bana aktaran işletme müdürünün görevden alınması ve bir tek çevre dostuğu derneğin, yasak savma amacıyla gönderdiği mektuptan başka tepki alamayınca kırgınlık ve umutsuzluk içinde kalıyordum.

Aymazlık sürüyor, karanlık büyüyordu. Kuzeydoğu cephesinde insanca düşünen insanlar ve güzel doğa için yeni birşey yoktu. Paraya, çıkara, kirli ilişkilere midесinden tutsak olmuş küçük insanların, doğa ve kültür yağması sürüyordu.

Kolasiyla, hamburgeriyle, televizyon denen aptal kutusuyla, bir yandan ekonomik olarak bağlanıyorduk birilerine, bir yandan özgün kültürümüz, geleneklerimiz, paylaşma, yardımlaşma duygularımız, ülkemiz için beslediğimiz iyi niyetler, umutlar yozlaştırılıyor, yağmalanıyordu.

Amerikan kentlerinin en ayrıntılı sokaklarını öğreniyorduk televizyonlarda, sinemalarda, çizgi romanlarda; kovboy yaşantısıyla, Elvislerle, Bitils'larla doluyorduk gırtlığımızı kadar. Ne olduğumuzu, nereden geldiğimizi, neye sevindiğimizi, neye üzüldüğümüzü, ne olmamız gerektiğini unutuyorduk.

Aya çıkan bir merdiven gibi kurulmuş kör arabanın altında yatarken yıldızları saydığımız, bızankallarla, karşiki harostaki hotaklarla, güneşle, yağışla güldüğümüz, ağladığımız, horavellerle coştığımız hotaklığımızı, eli kınalı kızların türkü söylerken birlikte dokudukları kilimlerdeki sevgimizi, sevdamızı, yardımlaşmayı, imeceyi, çeliğinden güneşler doğuran tırpanın elimizde açtığı nasırlarla böldüğümüz bişilerimizi, ketelerimizi, göz alabildiğine uzanan kar yığınları altında baharı gözlerken yediğimiz kaz hinkallarını, kuyrukları çemreli can dostu köpeklerimizi, yürek davul zurnanın önünde oynayan atlarımızı papağa yarıştırdığımızı, allı, yeşilli, sarılı valalarla güneşle, rüzgarla, bulutlarla yarıştırdığımızı unutuyorduk.

Her günü ayrı bir haz, her günü ayrı bir tutku olması gereken kendi özgün kültürümüzün göz yaşartan dostluğunu, kardeşliğini aramalıydık oysa. Hotak olmalı, maçkal olmalı, tırpan çekmeli, at binmeli, Ağırbar, Kentvari, Koççari oynamalıydık oysa...

Ve birlikte haykırmalıydık dosta düşmana karşı; biz Ardahanlıyız dostlar! Anadolunun en uzak ucundan sesleniyoruz size! Gelin, kaldırın başlarınızı, bir derin soluk alın yaylalardan; bir anımsayın gençliğinizi, bir anımsayın çocukluğunuzu; anlatın gelecek kuşaklara hangi güzel geleneklerin içinden yoğrularak geldiğinizi, hangi yıkımlara karşı kavga etmeniz gerektiğini...

Biz, Ardahanlıyız dostlar. İnsanın bir parçası, insanın hasıyız. Tüm insanları severiz biz; ne saplantılıyız, ne de şöven... Selam olsun diyoruz yaylalarımızdan tüm dünyaya. Selam olsun diyoruz, sevgiye, barışa, kardeşliğe;

Ve sizi yozlaşmaya, yağmaya, özentiyeye karşı mücadeleye çağırıyoruz; hotak olmaya, biçici olmaya, kilim dokumaya, maçkal olmaya, imeceye, modgamlığa, papağa at sürmeye,

ormanlarımıza, tüm doğal güzelliklerimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. Uzatın elinizi, uzatın omuzunuzu. Eliniz, elimizdir, sevginiz sevgimizdir...

A. Alper Akçam

11/ Ocak/ 2000 Mudanya

Spartaküs de yenilmedi mi?
Haksız mıydı kavgasında?
Özgürlüğe uzanmış kollarından akan,
Kan
mıydı yanlış olan?
Yengi gücün elindeyse,
Yengi puştun dilindeyse
Ve puştluk insan yüreğiye
Kime ne?
BENİM KAFAMDAKİNDEN!

A.Alper Akçam 30/12/1999 MUDANYA

Yakınında olduğum için,
Ya da,

Sevgisini onayladığım ve üstlendiğim için,
kendimi borçlu duyumsamak zorunda kalmayacağım birileriyle
birlikte olmak istiyorum...

Koşulsuz ve artniyetsiz paylaşma güdüsü ve alışkanlığının yitimi,
bireyci benliğin sorumsuz başıboşluğa akışı,
ve topcumculluktan kaçış mı bu?

Yanıtı geleceklerde gizli!

Bildiğim, yaşamın yeni umutlara gebe olduğudur!

Bildiğim, yüreğimin insan için ve güzellikler için vurmaya
sürdüğüdür!

A.Alper AKÇAM 30/12/1999 Mudanya

TEL: 0 224 2321045- 5663411 -0 532 07650723